

ren har fremført. Jeg skal erkende, at den ærede Minister stillede sig saaledes ved 1ste Behandling, som han har fremhævet. Det vilde ogsaa have undret mig, dersom Ministeren ved første Behandling havde gjort Mine til, at forandre det Standpunkt, som han fra Først af havde indtaget, og det kunde ganske vist kaldes Tegn paa mangelfuld foregaaende Overveelse, om en Minister 14 Dage efter Forelæggelsen af et saa vigtigt Lovforslag vilde have forandret sit Grundlag. Men noget anderledes burde det være, naar Ministeren kom til at forhandle med Udvalget og saae Udvalgets Standpunkt. Ved den første Konference, til hvilken Udvalget havde indbudt, den ærede Minister, var det ikke Hensigten, at Ministeren skulde binde sig paa nogen Maade, det var mere at betragte som en Samtale end som et Samraad, og jeg skal ogsaa i saa Henseende bekræfte, at den ærede Minister ved denne Leilighed hævdede, at Initiativet til en Skatteletelse burde udgaa fra Regeringen, idet Regeringen snarere kunde modtage en Skatteforhøielse fra Repræsentationen end træde tilbage fra det Initiativ, der tilkommer den, naar der er Tale om Medsættelse af Statter. Idet jeg erkjender, at den ærede Minister udtalte dette, ligger der i denne Erkjendelse ikke nogen Erkjendelse af Vigtigheden af den Grundsaetning, han fremhævede. Det er ligesaa naturligt for Repræsentationen at tage Initiativet til en Skatteletelse som til en Skatteforhøielse, jeg vil endogsaa sige, at Ønsket om en Skatteletelse inæstet maa udgaa fra Repræsentationen, thi det er Folket, som Rigsdagen repræsenterer, som føler Trykket, og som derfor er den Naturlige til at fremsætte Ønsket og søge at bringe dette Ønske i brugbar Form. Vigtigere var derimod den anden Konference, som den ærede Minister havde med os. Efter at Udvalget havde meddelt den ærede Minister Udvalgets til sin Betænkning, indbød det efter Sedvane Ministeren; men jeg maa fastholde, hvad jeg i Almindelighed fremhævede, og udtale om den ærede Ministers Holdning ved denne Leilighed, at vel gik den ærede Minister nærmere ind paa de enkelte Forslag, idet han meddelte Udvalget sine Sagtyndiges Bemærkninger til disse, men med Hensyn til de Grundsaetninger, som Udvalget ønskede at gjøre gjældende, afviste Ministeren kolbt og bestemt enhver Forhandling med Udvalget. Dette tillader jeg mig at hævde lige overfor den ærede Minister, og det er i Virkeligheden ikke blevet modsagt af den ærede Minister i Dag, skjøndt han sagde, at det var en besynderlig Misforstaaelse, at Ministeren skulde have vist sig utilbøielig til at komme Udvalget imøde. Det er snarere blevet bekræftet ved den Beretning, som han selv har meddelt os om, hvorledes han havde henvist Udvalget til at søge Overensstemmelse med Landstinget, thi at foreslaa Folkethinget at sige, hvad det ønsker, og saa at søge Overensstemmelse med Landstinget, og at

sige, at derefter vil Regeringen indtage sin Stilling, det er en Maade, hvorpaa neppe nogen Sag af nogen Vigtighed kan føres igjennem af Repræsentationen. I saadanne Sager er det nemlig aldeles nødvendigt for det Thing, hvor Sagen først behandles, at komme til en Forstaaelse med Ministeren, saa at han kan være Lolk og Organ for dette Things Afkuelse i det andet Thing. Vi have ikke noget Middel til at forhandle med Landstinget, undtagen paa et sent Stadium, den sidste eller næstsidste Dag i Samlingen, hvor man kan komme i et Fællesudvalg; men der kan man ikke behandle en saadan Lov, det er fuldstændig umuligt, naar man ikke paa et tidligere Stadium har havt Midler til at udjevne de Uoverensstemmelser, som nødvendigvis maa finde Sted mellem de to Things Opfattelse af disse Spørgsmaal. Om end denne Uoverensstemmelse er saa stor og betydelig, at en virkelig Udjevning maatte anses for umulig, saa veed man endnu ikke, hvorledes Regeringen vil stille sig efter den Maade, hvorpaa den ærede Minister fremsillede Sagen. Regeringen vil først da tage sit Standpunkt og sige os, hvad den vil, naar begge Thing ere blevne enige, hvis det overhovedet skulde være muligt, at de kunde blive enige. Jeg betragter det i Virkeligheden som en Afvisning af Forhandling med Udvalget, naar den ærede Minister stiller sig saaledes. Det var i Øvrigt ikke den eneste Grund, hvorpaa Ministeren støttede sin formelige Afvisning, men jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Enkeltheder, jeg skal holde mig til, hvad den ærede Minister selv har sagt. Ministeren siger, at hvis der hos Udvalgets Flertal havde vist sig blot nogen Tilbøielighed til uden Forordning om, at hele det Grundlag, hvorpaa vor finansielle Ordning hviler, skulde opgives, at stille sig paa Lovforslagets Standpunkt, vilde Ministeren have strakt sig meget vidt. Jeg maa bestride, at dette er Tilfældet; Udvalget vil i mange Henseender stille sig paa Lovforslagets Standpunkt, og det gjør ingenlunde nogen Forordning paa, at hele det Grundlag, hvorpaa vor finansielle Ordning hviler, skulde opgives. Den ærede Minister forklarer selv nærmere, hvad han mente med det Grundlag, hvorpaa vor hele finansielle Ordning hviler, saaledes at han derved mener, at det ved Lov skal være fastsat, hvorledes Indtagterne skulle tilveiebringes. Jeg vil tillade mig at minde den ærede Minister om, at Udvalget paa en meget bestemt Maade i den Betænkning, som det havde den Ære at tilstille den ærede Minister, betegnede, hvorledes en saadan fast Ordning skulde tilveiebringes, men at Ministeren aldeles ikke vilde indlade sig paa at tale med os derom. Hvad der stod i denne Betænkning, er forskjelligt fra, hvad der staar i den nuværende Betænkning, thi, som jeg igaar bemærkede, efter at den ærede Minister havde vist den Saand, der blev raft ham, tilbage, fandt vi ingen Anledning til at komme ham imøde.